

הרב דקליפה

1. תלמוד בבלי מסכת בבא בתורה זר עג'ב

אמר לוי תא אחוי לך מתי מדבר אولي חזיותינו ודמותו כמאן דמברשיינו וגנו אפרקייד והוא זKİפָא ברכיה דחד מיניו וועל טיענא תותי ברכיה כי רכיב גמלא זKİפָא רומחיה ולא נגע בה. פסקי חדא קרנא דתכלתא חד מיניו ולא הוה מסתגי לנו. אמר לוי דלמא שקלת מידי מיניו והדריה דגמירי דמאן דשקליל מידי מיניו לא מסתגי לה. אולי אהדרתיה והדר מסתגי לנו. כי אתאי לקמיה דרבנן אמר לו: "כלABA חמורה וכל בר בר חנה סיכסא. למאי הלכתא? עבדת הכי למידע אי כבית שמאי אי כבית הלל? אייבעי לך למימני חוטין ולמיימי חוליות".

2. ספר ליקוטי מוהר"ץ - מהדורא קמא סיומו ח

ג. פא ואחנוי לך מתי מדריך - הינו שחראה לו קרשיטים שאים דבקים באדייקים, והם גקראיו ממי מדריך, ומראשים היליג, שאינם דבקים באדייקים, הם בתקיחת קראים מותים; וחראה לו מהיקן מגע לחם שלמות החסרון:

2. עפנוי זמו במקבשמי - פפרש רבנו שמואל, בשתווי יי"ו - בחייבת עשו ארכמי, שהוא קרב דקלפה, אשר ממש מקובלין בראשים קרים

- מינים שלחים: 3. ונני אפרקייד פרש רבנו שמואל, פניהם למעלה - כי הרום שלחים אדול לפוי שעיה עד אשר עולה האלחות למעלה בע"ל. נינה גבנה ברקפת דחד מיניו - זה מורה על גצל הצלחה של בראשים, כי העדר המאלחה נקרא "ברכיפים כושלות" (ישעיהו כ"ה):

4. עעל טיעא תורה ברכפת - הינו הצדיק שנקרא טיעא והינו הצדיק שמקבל קורת מקדשה. וזהו: יסומר ישמעאל על שם "כפי שבע ר' אל ענין".

5. כי לכיב נקלא - בחייבת (משלוי י"א): "וגומל נפשו איש חסיד" זה בחייבת רב חדס בע"ל:

6. זוקיף במקא - רומח הווא בחייבת רום מ"ס, בחייבת "ורום אקלים מרכחת על - פני הפיס", הינו מתורה שנתקעה למי יום, שם חרום חיים בע"ל; כלומר, שצדיק היה לו בחייבת הרום שמקבל ממותקה בע"ל, ועם כל זה נחיתות תחות ברכפת, לתמת הרשע, בחייבת "בקבילה רשות צדיק מפונן".

7. נקא פסקי קרא דתקלה דחד מיניו - הינו שפסק את מה האיצה שלחים, זה בחייבת מה שפסק ושבר ממזה רעה שלחים שהוא האוצר שלחים, כי כל המודות רעות נמשכו מארבעה יסודות, שרששים ארבעה ציצית בע"ל:

8. ולא מסתגי לך - כלומר, שאף - על - פי - בן לא עלתה לו להשליל את הרשע ולצאת מותחת ברביון, אף - על - פי שפסק ושבר מהפודה רעה של חרש שמשמעותו ארבע עציצית בע"ל, שזו בחייבת יקאה פסקי קרא דתקלה דחד מיניו אל-פי בן לא היה יכול לצעות מותחת ברביון, בחייבת ילא מסתגי לו, שפירושו שלא היה יכולין לצאת מכם, בע"ל.

9. אמר לי דלמא שקלית מני מיניו - הינו, שמא יש לנו אחד מאربع יסודות שלא תקנת בשלמות להפריד מפכו קרע לנגמי, ועל בן לא מסתגי לו; בקבאה לעיל, שכלה בו שפישאר בו איזה אחיזה בעלמא מהען של איזה מודה, אינו יכול להזכיר את חרשע.

וזהו: דלמא שקלית מידי מיניו שפוא לאקח קצת מוחם, הינו, שמא יש לנו איזה איזה מודה רעה של בראשים, שלחת לאצקן איזה מודה ותאונה שלחים, ועל בו לא מסתגי לו וועל בו אין סבלה, שלמי שלחת לעצמו איזה דבר ואותה ומהה דגנירין, דלמא דשקל מידי מיניו לא מסתגי לה. הינו בע"ל, שיש לנו סבלה, שלמי שלחת לעצמו איזה דבר ואותה ומהה רעה של בראשים, הינו שיש בו עדין איזה אחיזה מהഫות רעת שלחו, אין יכול לצעות מכם ולהזכירם בע"ל.

ג. אזי לאחרתת - הינו שהחזרתי מה שהיה אצלך מעט איזה רעת מהפודת רעת שלחים, החזרתי וחרשתוי מפני והדר מסתגי לך אז עלתה בידינו לצאת מותחת ברביון להכנייע ולחשפיו; מבואר לעיל, שצדיק גמור שמאפריש מעצמו כל איזה הרע שלחים למרי, הוא יכול לצעות מכם ולהכנייע ולהשפיים, בחייבת "משפיל רשותים עדי ארצי" בע"ל:

א. ספר ליקוטי עズות - ערך צדיק
והראשעים החולקים על הצדיקים אמיתיים, הם מקבלין הרוח חיים שליהם מהרב דקלפה, כי יש רב דקלפה וסטרוא אחרא נגד הרב דקוזה, כי את זה לועט זה עשה אלקים. ועל כן הם גודלים בשעון כי הרוח חיים הנמשך מהרב דקלפה היא בחינת רוח סורה שהוא גדול בשעתה, אבל הוא רק לפוי שעיה ולבסוף כלה ונאבד ומסער גופה ונושמהה של הנאחזים בו. ועל כן בחיחם קראים מותים, כי אין להם רוח חיים האמתי דקדושה שנמשך, על ידי צדיק אמות דיקא, כזכור לעיל (שם ג):

ב. מדרש תהילים מזמור קו
אמר רבינו בן ינאי, נמנו ישראל במדבר למנות דתנו במקומו של משה ואבירם במקומו של אהרן, שנאמר (במדבר יד, ז) נתנה ראש.

ג. ספר ליקוטי הלכות - הלכות מצרנות הלכה ג
יב בבולים שעם ייב שבטים בקדשה יש ייב נשייאי ישמעאל בקלפה, כמו שפטוב, "שנים עשר נשאים يولיד". וכן חור הולד זם - בן שניים עשר בנים את זה לעפთ זה בנגד ייב שבטים, כמו שפרש רשי שם על פסוק, "הזה קלה מלפה גם היא וכו', אף היא השלימה נכו"...

ד. ספר גבורות השם - פרק יט
וכאשר תבין דברי חכמים תדע כי דתנו ואבירם הם מתנגדים תמיד למשה ולאחרן, כי כאשר זכו ישראל לשני אנשים נבדלים מכל ישראל במעלה והם משה ואחרן, גם זה לעמת זה כי הרע הוא לעמת הטוב תמיד, לכך היה מישראל בי' אנשים רשעים נבדלים לרע מתנגדים תמיד אל משה ואל תורה, ולפיכך היו תמיד אלו השנאים מתנגדים להם בעצם, ובמודרש תהילים (פי' ק"ו) בקשׁו ישראל במדבר למנות דתנו במקומו של משה ואבירם במקומו של אהרן שנאמר נתנה ראש ונשובה מצרים ומה גרים לעכבים תפתח ארץ ותבעל דתנו וככס על עדת אבירם ע"כ. הרי שאלו שניהם הם מתנגדים למשה רבינו ע"ה, כמו שהיו שני שלמי היצירה שלא היו כמותם, כך נמצא שניהם כנגדם הרע לעמת הטוב, וכאשר רצה רוץ הקוזש ברוך הוא שיהיה משה בורת היה בורה על ידי מתנגדים אלו:

ה. תלמוד בבלי מסכת סוכה דף נב/א
אתה ההוא סבא תנא ליה כל הגודול מחייבו יצרו גודול הימנו.